

תלמוד תורה יטב לב דרבינו יואל מסאטמאר

בהתייחסות כ"ק מרן רבינו הקוה"ט זיעוועכי"א | בגשיאות כ"ק מרן רבינו הגה"ק שליט"א

קרית יואל | בני ברק

בס"ד

דער צווייט און פערציג

פּשטים פונעם

אור החיים הקדוש

דער צווייטער און פערציג פֿשטים פונעם אור החיים הקדוש אויפן פסוק אם בחוקותי תלכו

דער אור החיים הקדוש פלעגט יעדע וואך פרייטיג ערב
שבת קויפן א בהמה און עס שחט'ן, נאכדעם האט ער
אויסגעטיילט די פלייש פאר אלע תלמידי חכמים פון
שטאט אז זיי זאלן האבן פלייש לְכבוד שבת.

איין וואך איז ארויסגעקומען א קראנקייט ביי אלע בהמות
פון שטאט, און אלע בהמות וואס מ'האט גע'שחט'ן לְכבוד
שבת זענען געווען טריפה, און נאר די בהמה וואס דער אור
החיים הקדוש האט גע'שחט'ן איז געווען כשר, עס איז
געווען אין שטאט א גרויסער עושר און ווען ער האט
געהערט אז דער אור החיים הקדוש האט יא געטראפן
כשר'ע פלייש אויף שבת, איז ער געקומען צו אים און האט
אים געבעטן אז ער זאל אים געבן פלייש אויף שבת און ער
וועט אים באצאלן זייער אסאך געלט.

דער אור החיים הקדוש האט נישט מסכים געווען אים צו פארקויפן די פלייש, און האט אים געזאגט אז די פלייש איז נאר פאר די תלמידי חכמים, און אזוי רעדנדיג מיט דעם עושר איז געקומען איינער פון די תלמידי חכמים אפגעמען זיינע פלייש פון דעם אור החיים הקדוש, און דער אור החיים הקדוש האט אים זייער שיין אויפגענומען און אים געגעבן זיין פלייש.

דער עושר איז געווארן זייער אויפגערעגט און האט אנגעהויבן צו שרייען: פארוואס פאר מיר קען מען נישט געבן קיין פלייש, און פאר דעם אפגעריסענער ארימאן וואס גייט מיט צוריסענע קליידער פאר אים איז יא דא פלייש, און זייענדיג שטארק אויפגערעגט האט ער ווייטער געשריגן און פארשעמט דעם ארימאן.

דער אור החיים הקדוש האט זיך נישט געוואלט טענה'ן מיט דעם עושר האט ער אים גארנישט געענטפערט, און ווען דער עושר האט געזעהן אז עס וועט אים גארנישט העלפן די אלע שרייערען איז ער אוועק פון דארט אויפגערעגטערהייט.

אין יענע נאכט האט דער אור החיים הקדוש גע'חלומ'ט אז עס איז געווארן אין הימל א גרויסער טומל אויף דעם וואס

ער האט געהערט ווי אזוי מ'פארשעמט א תלמיד חכם און
ער האט זיך נישט אנגענומען פאר אים, דעריבער האט מען
גוזר געווען אויף אים אין הימל אז ער וועט דארפן גיין אין
גלות א יאר צייט, ווייל ער האט נישט מוחה געווען אויף
דעם וואס דער עושר האט מבזה געווען א תלמיד חכם.

דער אור החיים הקדוש האט אנגענומען די גזירה און גלייך
מוצאי שבת איז ער ארויס פון שטוב און האט אנגעהויבן צו
וואנדערן פון איין פלאץ צום צווייטן, ער איז נישט געווען
מער ווי איין נאכט אויף איין פלאץ, נאר גלייך צומארגנס
איז ער ווייטער געגאנגען זיין וועג אויף א צווייטע פלאץ, עס
איז געווען טעג וואס ער האט ממש געהונגערט אויף א
שטיקל ברויט, אבער ער האט אלעס אנגענומען באהבה, צו
מכפר זיין אויף וואס מ'האט פארשעמט א תלמיד חכם.

איין וואך ערב שבת גייענדיג אין גלות, איז דער אור החיים
הקדוש אנגעקומען צו א וואלד לעבן א שטאט, און האט
זיך אראפ געזעצט זיך אפרוהען אויף א שטיין, און אזוי
זיצנדיג האט ער מחדש געווען צוויי און פערציג פירושים
אויפן פסוק "אם בחוקותי תלכו".

אנקומענדיג אין שטאט איז ער אריין אין בית המדרש און
האט זיך אראפ געזעצט ביי די לעצטע באנק דארט וואו עס

פֿלעגן זײַן אלע שְׁלעפֿער'ס ווייל קײנער האט אים נישט
דערקענט און ער האט אויסגעקוקט ווי א פֿשוטער אַרימאן,
נאכ'ן דאווענען האט אײנער פון די עשירים פון שטאט אים
גערופן צו זיך ער זאל קומען בײ אים עסן אויף שבת, נאך די
סעודה האט אים דער בעל הבית געזאגט: "קום לאמיר גיין
צו די טיש פון דעם רב פון שטאט, דער רב איז זייער א
חשובער און ערליכער מענטש, און ביים טיש זאגט ער
תורה וואס מ'זאגט אויבן אין הימל".

און אזוי איז טאקע געווען, דער בעל הבית מיטן גאסט זענען
צוזאמען געגאנגען צו די טיש, אַנקומענדיג האבן זיי זיך
אַראפ געזעצט ביים טיש און זיי האבן זיך צוגעהערט צו די
הייליגע תורה וואס דער רב האט געזאגט, פֿערצן פֿשטים
אויבן פֿסוק "אם בחוקותי תלכו", און ווען דער רב האט
געענדיגט די תורה האט ער געזאגט: "די הייליגע תורה האט
מען נאכגעזאגט אויבן אין הימל אין גאמען פונעם אור
חיים הקדוש דער הייליגער צדיק רבינו חיים בן עטר", דער
גאסט - וואס ער איז געווען דער אור הקדוש אליינס - האט
זיך מיט זיין גרויס עניוּת אויפֿגעשטעלט און זיך אָנגערופן
"חיים בן עטר" אָן די ווארט "רבי".

אלע מענטשן - וואס האבן נישט געוואוסט ווער ער איז -
זענען דערציטערט געווארן פון די גרויסע חוצפה, ווי

דערװאָגט זיך דער אַרימאָן אזוי אַרױסצוזאָגן מיט אַזאַ זלזול
דעם נאָמען פונעם הייליגן אור החיים הקדוש, זיי זענען
געקומען מיט טענות אויך צו דעם בעל הבית פארװאס ער
האט געברענגט אהער אַזאַ מענטש װאס האט פארשעמט
דעם גרויסן רב און דער כבוד פונעם אור החיים הקדוש.

ביי די מיטאג סעודה פון שבת האט דער רב נאכאמאל
געזאגט תורה און האט ווייטער געזאגט נאך פערצן פשטים
אויפן פסוק "אם בחוקותי תלכו", און ווען דער רב האט
געענדיגט די תורה האט ער געזאגט: "די הייליגע תורה האט
מען נאכגעזאגט אויבן אין הימל אין נאמען פונעם הייליגן
צדיק רבינו חיים בן עטר", דער גאסט האט זיך נאכאמאל
אויפגעשטעלט און זיך אנגערופן "חיים בן עטר". עס איז
געווארן א גרויסער געטומל, אלע מענטשן האבן געוואלט
אויפשיין און שלאגן דעם חוצפה'דיגן ארימאן וואס וואגט
זיך שוין די צווייטע מאל צו פארשעמען די כבוד פון אַזאַ
הייליגן צדיק, אבער דאס מאל האט מען אים נאך מוותר
געווען אבער מ'האט אים געווארנט אז אויב עס וועט
פארקומען נאכאמאל אַזאַ זאך וועט מען און שטארק
באשטראפן.

ביי די סעודה פון רעוא דרעוויז האט דער רב ווייטער
נאכגעזאגט נאך פערצן פשטים אויפן פסוק "אם בחוקותי

תִּלְכוּ" כְּדִי צו עָנְדִיגן די צוויי און פֿערציג פֿשטים וואס דער
אור החיים הקדוש האט מִחדש געווען אין וואלד אויפן
שטיין, און האט צוגעענדיגט אז "די תורה האט מען
נאכגעזאגט אין הימל אין נאמען פונעם הייליגן צדיק רבי
חיים בן עטר", דער גאסט איז אויך דאס מאל נישט שטיל
געבליבן און האט זיך אויפגעשטעלט און געזאגט "חיים בן
עטר", אבער דאס מאל האט מען אים שוין נישט מוותר
געווען, און וויבאלד עס איז שוין געווען דער זמן פון מוצאי
שבת האט מען אים גענומען און פארשפארט אין א
טונקעלע צימער און מ'האט אים געוואלט לייגן אין חדר
אויף דעם וואס ער האט פארשעמט אזא גרויסן צדיק.

און אינעווייניג אין שוהל האט מען ווייטער ממשיך געווען
מיט די סעודה פון רעוא דרעוויין, מ'האט געבענטשט און
געדאוונט מעריב.

פלוצלינג האט אנגעהויבן צו בלאזן שטארקע שטורעם
ווינטן, דעכער זענען אוועק געפלוין, בערג זענען
אויסגעריסן געווארן פון זייער פלאץ און שטיינער זענען
צוגענומען געווארן, עס האט ממש אויסגעקוקט אז די וועלט
גייט חלילה חרוב ווערן, די שוהל איז פיל געווארן פון
מענטשן, אויך די ווייבער און קינדער זענען געקומען צו

לויפן צום רב אז ער זאל באשיצן אויף זיי מיט זיין צדקות
עס זאל זיי חלילה גארנישט פאסירן, דער רב האט
געפרעגט אויבן אין הימל וואס דאס מיינט, און מ'האט אים
געזאגט אז יעדע וואך שבת פארלעשט זיך די פייער פון
גיהנום, און מוצאי שבת ווען דער אור החיים הקדוש מאכט
הבדלה צינדט זיך די גיהנום צוריק אן, און וויבאלד דער אור
החיים הקדוש איז פארשפארט ביי ענק דא אין צימער קען
ער נישט מאכן קיין הבדלה, דעריבער האט דער שר פון די
גיהנום געמאכט א רעש און טומל אז ער קען נישט אנהייבן
זיין ארבעט, און דאס איז די סיבה פון די שטארקע ווינטן
וואס דאס איז פון דעם שר פון גיהנום.

גלייך האט דער רב געעפנט די צימער פונעם אור החיים
הקדוש וואו ער איז געווען פארשפארט, און ער האט אים
איבער געבעטן אויף וואס ער האט אים נישט מכבד געווען
ווי עס פאסט, און דעמאלטס האט מען מודיע געווען פאר'ן
אור החיים הקדוש אז וויבאלד מ'האט אים אזוי שטארק
פארשעמט די וואך שבת דארף ער שוין מער נישט גיין אין
גלות און ער קען שוין אהיים גיין צו זיך אין שטוב און
ווייטער לערנען די הייליגע תורה מיט זיינע תלמידים צו
באלייכטן די וועלט.